

Pohádka o drakovi, který neuměl hrát šachy

Jaroslav Beznoska

Pohádka vhodná i pro vegetariány

2019

Testováno na dětech

Na zámku

Bylo nebylo, i když v těch dobách ještě spíše více bylo, než nebylo, u brány zámku stál a hlídal ospalý strážný. Ospalý byl, protože tu hlídal celou noc. Přeslapoval z nohy na nohu, občas si udělal dva dřepy, to, aby neusnul. Ale jenom dva, aby se také moc neunavil. I tak se ale většinu noci jen opíral o svoji halapartnu a podřimoval si pod kníra. Nyní bylo ráno, sluníčko sotva vyšlo nad obzor. Z městečka pod zámek k strážného uším vítr donesl kokrhání kohouta.

Do rozespalého sluníčka mžourající strážný zničehonic spatřil blížícího se jezdce. Promnul si oko, přestal objímat halapartnu, dlouze si zívnu a postavil se do pozoru. Jezdec byl hotové zjevení. Rytíř oděný v tak nablýskané zbroji, že by ji kdejaká parádivá dáma mohla používat jako zrcadlo. U pasu se mu houpal dlouhý meč a na pravé straně sedla mu visel ornamentální štít vykládaný smaragdy. Rytíř jel na krásném ušlechtilém bílém koni, který měl na čumáku černou skvrnu ve tvaru písmene H. Strážnému to ale připadalo jen jako obyčejná skvrna, v dobách princezen, králů a draků totiž takový obyčejný strážný neuměl číst, natož psát.

Ale mluvit samozřejmě uměl. „Bud' zdrav, poutníku,“ zahlaholí strážný a neubrání se dalšímu dlouhatánskému zívnutí, když rytíř zastaví svého koně před branou. „Co tě sem přivádí?“

Poutník, rytíř se podívá na vojáka. „Jsem princ Dobromil ze Smaragdového království a slyšel jsem, že tu máte problém s drakem.“

„My tu problémy s drakem nemáme, drahý princí,“ odpoví voják.

„Jak to, že ne?“ podiví se princ. Že by sem takovou dálku jel úplně zbytečně? Smaragdové království za humny rozhodně nebylo.

„Drak chtěl jenom princeznu, dostal princeznu,“ vysvětluje strážný. „My s ním problémy nemáme, to princezna. Ale zato pořádný.“

„Jo, aha,“ zašklebí se princ.

„Kde máte panoše, princí?“ zatahal se strážný za knír. Přišlo mu trochu podezřelé, že by takový nablýskaný rytíř, vlastně princ, přijel bez panoše. Když už s ním nepřijela celá družina jako s těmi ostatními. Správný strážný musí být podezřivý.

„Pfff,“ odfrknul si princ. Hned na to udělal „Pfffff,“ jeho kůň. „Můj panoš umí leštit brnění jako nikdo, podestlat koně, nalít mi číši vína a nepřelít, ale je to strašpytel. Co slyšel o drakovi, rozklepal se jako sulc. Co ho budu děsit, chudáka. Nechal jsem ho proto v hostinci a na zámek vyrazil za úsvitu sám.“

„To jste ale hodný princ,“ povídá strážný. „Když jsem našemu panu králi říkal, že se bojím tmy, abych nemusel sloužit v noci a mohl místo toho spát doma v teplé posteli, tak na mě vzal karabáč. Aspoň mi sem dali druhou lucernu.“

„Pověz mi,“ začal princ. „To král nemá víc strážných nebo vojáků, kteří by bránili princeznu proti drakovi?“

„Však má,“ přitaká strážný. „Hromadu strážných a jednou tolik vojáků.“ Odmlčí se. „Co by ale ti zmohli s drakem? Takovou příšeru může přemoci jedině princ, to ví přeci každý.“ Zdá se, že taková odpověď prince moc nepotěšila. Pak strážný volnou rukou v kožené rukavici zabušil třikrát na bránu.

Po chvíli se z druhé strany brány ozve. „Co je?“ a dlouhé hlasité zívnutí.

„Odemkni!“ přikáže strážný, „je tu další princ.“

„Další?“ ozve se z druhé strany. „Takhle brzy ráno?“ v zámku cvakne klíč. „To nemá rozum?“

„Další?“ podiví se princ. „Kolik už tu bylo princů přede mnou?“ zeptá se strážného.

Ten jen pokrčí rameny, až mu zbroj zachrastí. „Já jsem jen obyčejný strážný, kterému skvrna na čele vašeho koně nepripomíná žádné písmeno. Neumím číst, psát, a už vůbec ne počítat.“

To se ale už otevřou vrátka a z nich vykoukne hlava. „Aha,“ řekne hlava a zase zalezle, hned na to se začne otevírat celé jedno křídlo brány. Princ patami popožene koně a vjede na nádvoří zámku. Zámek je to velký a krásný, jako z pohádky. Má dvě věže a tři věžičky. Jedna věž je vysoká, druhá je nižší, všechny věžičky jsou malinkaté. Omítka zámku je pomalovaná sgrafity a ornamentálními malbami. Veliká dřevěná okna. Střecha pokrytá červenými pálenými taškami. Na nádvoří ústí rozlehlé dvojité schodiště z obou stran hlídané kamennými sochami lvů.

„Kterýpak vy jste princ?“ zeptá se muž, který ho pustil dovnitř. Vypadá jako komorník.

„Jsem princ Dobromil, ze Smaragdového království,“ odpoví princ, když sesedá z koně. Jen, co dopadne na zem, zapadne mu hledí přílby přes obličej.

„Smaragdové království,“ zamyslí se podle všeho komorník. „O takovém jsem jaktěživ neslyšel.“

Princ poznámku přejde velkodušně mlčením. Zdvihne si znovu hledí, v duchu prokleje těžkou rytířskou zbroj a už se nemůže dočkat, až se zase bude moci svléci do podvlíkaček. Už, aby celé to mrzení s drakem a princeznou bylo za ním. „Prosím o audienci u Vašeho pana krále. Jsem tu, abych zachránil princeznu.“

„Tak to tu jste správně, pane princi,“ pokýve hlavou hubený vysoký komorník. „Obávám se ale, že náš pan král není zrovna z ranních ptáčat. Spí ještě jako dudek.“

„V takovém případě,“ rozhodne se princ, „bych si dal nejdříve dobrou a vydatnou snídani.“ A pohladí se po naleštěném pancíři, který mu schovává břicho.

„Jistě,“ utrousí komorník takovým tónem, že z něho princ hned pochopí, že žádná snídaně nebude. Až mu z toho zakručí v břiše.

Na to přiběhne zámecký pacholek a vezme si od prince jeho běláka. „Koně vám odvedeme do stáje, napojíme a dáme mu trochu ovsu. Račte za mnou velectěný princi.“

Zatímco pacholek odvádí princova koně do stáje posnídat oves, princ následuje komorníka po honosných schodech do vstupního salónku. Princova zbroj každým krokem nepříjemně a hlasitě chrastí, na tichém stále ještě ospalém nádvoří zámku je každý krok slyšet jako by tu místo prince kráčel obživlý příborník. *Měl jsem si na zámek obléknout kalhoty a tuniku, a zbroj si vzít až na draka,* pomyslí si princ. Než se vyšplhal na vrchol schodů, musel tou dobou probudit dobrou polovinu zámku.

Komorník vpustil prince do salónku pro hosty. „Pan král vás přijme jen, co se probudí,“ informoval ho a zmizel tajnými dveřmi někam do útrob zámku nechaje prince v salónku samotného.

Salónek byl krásně zdobený. Na stropě bylo namalované nebe, mezi obláčky tam létali malí buclatí andělíčky, kteří hráli na nerozličnější hudební nástroje. Na harfu, na trumpetu, na bicí, na elektrickou kytaru. Stěny byly polepené barevnými tapetami, na nich visely obrazy královské rodiny. Na jedné stěně mezi dveřmi a krásnými bílými sloupovými kamny byl vyobrazen královský strom života. Princ si chvíli prohlížel portréty. Našel současného pana krále, paní královnu, našel jejich rodiče, jejich prarodiče, dokonce některé sourozence, když porovnal jména pod obrazy se jmény na rodokmenu. Princ tu byl v samé dobré společnosti. Nicméně jen obraz princezny nenašel. Na stěně hned vedle

královny visel obraz zátiší se slunečnicí. Když se princ podíval blíž, všiml si, že tu obraz visí jen chvíli. Na jeho místě visí jiný obraz, neboť barva na tapetách pod ním byla sytější, než světlem vybledlý zbytek stěny. Rám obrazu zátiší se slunečnicí byl o píd' menší, než toho, který tam visí dříve. *Tak tady asi visela princezna*, řekl si pro sebe princ. „Proč ji asi sundali?“ přemýšlel nahlas. „Že by byla tak škaredá, že by ji žádný z princů nechtěl ze spárů draka vysvobodit?“ zděsil se. „Dokonce ani za půlku království?“ zděsil se ještě víc. *Nasnídat mi nedají a nejspíš mají škaredou princeznu*, pomyslel si princ a podíval se ke dveřím na nádvoří. *Možná by bylo nejlepší vzít nohy na ramena a podívat se ve světě po jiné princezně*. Dřív nebo později nějakou jistě zase unese buď ten samý anebo úplně jiný drak.

Co ale řeknu, až se vrátím s prázdnou? Že měli ošklivou princeznu a už sem dorazilo nepočítaně princů přede mnou. Lhát nebudu, strážný je skutečně nebyl schopný spočítat.

Aby si to mohl pořádně promyslet, chtěl se na to princ posadit. Ale v salónku bylo jen pomálu nábytku. V koutě stál šachový stůl s rozestaveným setem, jen si zahrát. Princi by si rád zahrál, ve svém království byl považován za šachového šampiona. Vedle stolu bylo dokonce křeslo a vypadalo i pohodlně, ale z toho by už nevstal. Jeho zbroj byla krásná, ale také velmi těžká a moc dobře se mu v ní nehýbalo. Ideální byla na koně, kdy se s ní musel tahat jen chudák kůň. A tak princ stál a čekal, a čím déle čekal, tím více se přikláněl k názoru, že by možná měl odjet. Nechat se sežrat drakem kvůli princezně, kterou mu chtějí zatajit... jenže, to se otevřely dveře a dovnitř vstoupil nazdobený konferenciér s velkou těžkou dřevěnou holí, v bílé natočené paruce, s monoklem na oku a napudrovanými tvářemi. Třikrát zabouchal těžkou holí o zem, až princ nadskočil a znovu se mu zavřelo hledí přílby. „Všichni povstaňte,“ zaúpěl konferenciér silným hlasem, přestože v salónku byl jen princ a ten stál. „Pan král přichází.“

A skutečně hned na to do místnosti vstoupil pan král. Vstoupil v doprovodu dvou mužů. Konferenciér se odporoučel pryč a zavřel za sebou dveře. Pan král byl starý pán menšího vzrůstu se vznešeným prošedivělým vousem a ještě vznešenějším pupkem. Na nohách měl papuče a oblečený byl v noční košili. V levé ruce držel královské jablko, v pravé ruce žezlo, na hlavě měl těžkou korunu. Všechny tři symboly královské moci byly celé z ryzího zlata bohatě zdobené a vykládané drahými kameny nejrozličnějších barev, tvarů a velikostí.

„Vítej princí,“ prohlásil král příjemným hlubokým hlasem, „jsem král a vladař Zdejšího království, Ratmír již třiadvacátý toho jména.“

„Těší mě, Vaše Výsosti,“ princ se chtěl uklonit, ale v těžké zbroji se mu povedlo akorát hnout hlavou, jenže to mu zase spadlo hledí přes obličej. „Čert, aby to spral,“ procedil mezi zuby princ. Nejdříve si znovu zdvihl hledí, nakonec si ale sundal celou přílbu. Byla akorát k vzteku, a také mu v ní bylo vedro a potil se až ho svědilo skalp.

„Toto jsou moji rádci,“ pokračoval pan král. „Rozumbrada a Chytrolín.“

„Rozumbrada,“ představil se rádce Rozumbrada.

„Chytrolín,“ představil se rádce Chytrolín.

„Těší mě, ctění pánové,“ uklonil se hlavou princ oběma rádcům. „Já jsem princ Dobromil ze Smaragdového království.“

„Hmm,“ zamručí pan král. „Smaragdové království, o takovém jsem jaktěživ neslyšel.“ A podívá se po svých rádcích, jestli jen on, nebo i oni.

„Smaragdové království, o takovém jsme jaktěživ neslyšeli,“ odpoví oba rádci jednohlasně. Aby si náhodou jejich pan král nemyslel, že mu ho zamíčeli.

Vzhledem k tomu, že to nebylo poprvé, co princ slyšel, že nikdo o jeho království neslyšel, jal se trpělivě vysvětlovat. „Smaragdovým se naše království nazývá teprve krátce. Dříve to bylo Umouněné království. Můj ctěný pan otec král ho nechal přejmenovat.“

„Přejmenovat? Pročpak?“ vyzvídal rádce Chytrolín.

„Naše království není a nikdy nebylo z nejbohatších. Běžní lidé jsou chudí, šlechtici jen o něco méně. Všichni jsou nespokojení a neustále remcají. Můj pan otec se domníval, že přejmenuje-li se naše království, a bude-li nové jméno honosnější, budou se i lidé cítit bohatší a budou spokojenější, přestože budou mít pořád děravé kapsy. Přestanou ho potom zaplavovat nářky a stížnostmi. Já jsem svému otci říkal, ať místo toho raději sníží daně, nechá více peněz lidem, aby je mohli investovat, nebo si něco hezkého koupit. Pak budou spokojenější a nebudou tolik žehrat na chudobu. Můj otec si ovšem nedal říct. Přejmenoval království na Smaragdové.“

„A fungovalo to?“ zeptal se zvědavě rádce Rozumbrada.

„Jistý efekt to mělo. Můj otec král si pak začal myslet, že se jeho poddaní ve smaragdech jenom topí a zvýšil jim daně.“

„Pozoruhodné,“ pokývá uznale pan král hlavou div, že mu z ní nespadne koruna. „Chytrolíne, pamatuj si, jen co vyřešíme tu nepříjemnost s drakem, přejmenovat království a zvýšit daně.“

„Velmi moudré rozhodnutí, pane králi,“ souhlasí s králem Chytrolín.

„Rozumbrado,“ pokračuje pan král, „vymyslíš nový název.“

„Ano, pane králi, spolehněte se,“ přijme nový úkol za svůj rádce Rozumbrada.

„A nebylo by lepší nechat jméno jménem a raději snížit lidem daně, aby...“ začne princ šířit své osvětové myšlenky, ale je králem hrubě přerušen.

„Vyloučeno!“ zvedne král hlas, „od kdy se daně snižují? Tradice jsou tradice, princí, a daně se odjakživa jen zvyšují. Tak daně fungují, to přeci všichni ví. Váš pan otec je moudrý muž.“

„O tom není pochyb,“ souhlasí princ s králem. Nicméně lpění na některých tradicích ho trochu štvě. Například on, protože se narodil až druhý v pořadí, musí cestovat po světě jen se svým panošem a o svoje království a princeznu bojovat s drakem. Přitom dostane jen půlku království a dneska žádnou snídani. Zatímco jeho prvorozený bratr si akorát celý život sedí doma na hradě, spí si každý den ve své posteli, a jen čeká, až jejich otec král natáhne bačkory, aby zdědil jejich království. A k tomu všemu ještě úplně celé. No, a co je vůbec nejnespravedlivější, místo toho, aby on jezdil za princeznami, tak princezny jezdí za ním. „Narazil jsem na váš inzerát,“ změní téma hovoru princ a začne zpod hrudního pancíře vytahovat pergamen.

Princ čte znění pergamenového inzerátu:

„Hledá se princ zn. statečný

Ač se myslelo, že v království již žádný není, v den osmnáctých narozenin princezny Petronely se o ní podle tradice přihlásil drak, který se chystá na nebohé princezně hodovat.

Hledá se proto nebojácný princ, který by draka přemohl a princeznu navrátí živou a zdravou jejímu královskému otci. Odměnou takovému princí budiž nehynoucí sláva, ruka princezny a polovina království. Zároveň si bude moci nechat hlavu draka a jeho pařáty jako trofej, kterou si ozdobí trůní sál ve svém královském sídle svého nového půlkrálovství. O dotyčném drakovi je známo, že má jen jednu hlavu, tudíž princ bude mít méně práce s jejich sekáním. Podle všeho se také jedná o vetchého draka

v pokročilém věku, proto existuje velká šance, že se při případném souboji dříve zadýchá a možná i usne. Také nemusí mít již všechny zuby.

Pravděpodobná podoba draka: *Obrázek starého seschlého a vetchého draka opírajícího se o hůl s jen jedním zubem v tlamě. Hned vedle je obrázek sexy princezny s plným dekoltem, jak volá o pomoc.*

Poznámka malými písmeny pod čarou: Nejedná se o ideální polovinu království de jure, ale stávající království bude rozděleno na dvě poloviny královskými geodety, přičemž sídelní zámek, hlavní město a nejdůležitější přístav zůstanou stávajícímu králi. O náklady na královskou svatbu mezi princeznou a princem se rovným dílem rozdělí jak strana nevěsty, tak ženicha. Informace v inzerátu uvedené se mohou lišit dle aktuálního znění královských dekretů, popřípadě se nemusí zcela zakládat na pravdě.“

Princ přestane číst inzerát. „Hned jak jsem si inzerát přečetl, uháněl jsem na uvedenou adresu Vašeho zámku, seč mi nohy koně stačily.“ Na to se rozhostí rozpačité ticho.

„Srozuměn s inzerátem jste ze své pozice prince tedy ochotný o princeznu s drakem bojovat?“ prolomí ticho rádce Chytrolín.

„To se rozumí, že ano, neboť jsem princ, a jak je známo, princové s draky o princeznu bojují,“ povídá princ a k tomu si pomyslí, *minimálně ti druhu a více rození*. Prvorození s žádnými draky bojovat nemusí a z princezen si ještě vybírají. „Ale nejsem si jistý, jestli o moje služby jako prince stojíte. Slyšel jsem, že sem již přede mnou dorazili jiní princové. Také jsem čekal, že mě pan král přijme v trůním sále s celou parádou.“ Princ se zadívá trochu vyčítavě a zklamaně na královu noční košili.

„Někdo dělal na nádvoří hrozný kravál a vzbudil mě, přišel jsem za tebou rovnou z postele. Jestli si mě chtěl vidět ve slavnostních šatech, měl jsi přijet později!“ vyčte pan král principi. „Na druhou stranu dobře, že tu jsi tak brzy, není čas, ztrácet čas. Princezna je u draka již týden.“

„A ostatní princové?“ zeptá se princ.

„Všum,“ vydá zvuk rádce Rozumbrada a máchne rukou. „Všichni pryč.“

„Drak je zakousl?“ zděsí se princ.

„Kéž by,“ povzdychne si rádce Chytrolín. „Byli tu zatím všehovšudy tři. Všichni utekli.“

„Utekli?“ princ je z toho celý perplex.

„Ten třetí naposled včera. Přijeli každý s celou družinou, byla kolem toho vždy velká sláva. Kolik nám toho snědli!“ spráskne ruce. „Pak se ale pokaždé zalekli a zdrhli. Taková ostuda!“ povzdechne si Rozumbrada.

„Proto pochopte principi,“ ospravedlňuje se rádce Chytrolín, „že další ostudu si dovolit už nemůžeme. Také nás pomalu začíná tlačit čas.“

„Prostě potřebujeme vědět,“ vysvětluje Rozumbrada, „že to myslíte vážně. Že skutečně jste přijel zachránit princeznu a porazit draka, bez ohledu na to, jak strašlivým se zdá být. A ne, že jste se sem přijel akorát najíst, jako ti ostatní.“

„Jednou jsem princ,“ dolehla tíha okamžiku na prince, „tak mám s tím spojené nějaké povinnosti. A povinnost mi velí jako správnému princovi zachránit princeznu před drakem. Není na mě, abych si vybíral. Jednou jsem postavením princ, tak taková je má role. Prostě to tak je.“ Být princem je v některých ohledech více svazující než být v šatlavě s řetězem připevněnou kouli u nohy.

„To rád slyším,“ promluví znovu po delší době pan král.

„Jak moc je strašlivý ten drak, že dokázal vyděsit tři prince?“ zeptá se s obavou v hlase princ v nablýskané zbroji.

„Podle všeho velmi,“ odpoví rádce Chytrolín tak nejasně, jak jen si to princ nepřál.

Proto se zkusí princ zeptat znovu, tentokrát jinak. „Viděl někdo toho draka?“

Oba rádcí i pan král zakroučí nesouhlasně hlavou.

„Vy jste ho neviděli?“ ptá se princ celý udivený.

„Neviděli,“ přizná se rádce Rozumbrada.

„Ve skutečnosti nám poslal jen dopis,“ doplní ho rádce Chytrolín.

„Poslal vám dopis? Jak tedy víte, že je ten drak strašlivý?“ princovi to prostě nejde na rozum.

„To ten rukopis,“ zaúpí pan král. „Má strašlivý rukopis,“ zamává zlatým žezlem a ukáže jím na pergamen položený na stole, kterého si předtím princ ne všiml. „Jen se na to podívej sám princí.“

„Takhle strašné písmo musí mít jedině strašný drak,“ vysvětluje rádce Rozumbrada, když přilepen princí na paty ho doprovází ke stolku, na kterém leží pergamen s dopisem od draka.

„Vskutku,“ přesvědčí princ, když se zadívá na dopis. „Je to tak hrozně napsané, že je to sotva k přečtení.“ Panu králi i oběma rádcům musí dát za pravdu.

„Vidte.“

„Že s drakem bude těžká práce, s tím jsem počítal,“ promne si princ bradu. „Ale, že to bude takhle hrozný drak, tss, tss, tss!“ Začne netrpělivě podupávat špičkou chodidla. „To je veliké riziko. Trochu se obávám, že princezna a půlka království k tomu, to nebude stačit, pane králi.“

Pan král zoufale máchne rukama až se žezlem praští pod koleno. „Jauvajs,“ zaúpí. „Ale já mám jen jednu princeznu. A královna je už stará, další z ní nedostanu.“

„Královna je stará,“ zopakuje rádce Chytrolín.

„Další z ní nedostane,“ zapakuje rádce Rozumbrada.

„To je situace,“ povzdechne si pan král.

„Zapeklitá situace,“ povzdechne si princ. „Však já bych ani dvě princezny nechtěl. To je dvakrát tolik starostí. Potřeboval bych dva zámky, vůbec všechno dvakrát. A kdo ví, jestli by se o tu druhou také nepřihlásil nějaký drak.“

„No bodejť,“ přisvědčí mu rádce Rozumbrada, „je vidět, že máte rozum, princí. A asi i přes své mládí nějaké zkušenosti.“

„Ještě pořád je tu druhá půlka království,“ naznačí princ panu králi a oběma rádcům, kam jeho myšlenky, a i prsty, směřují.

Ač se pan král navenek zasmuší, uvnitř se zaraduje. Princ je to vychytralejší než rádce Chytrolín, pro královskou dceru to bude dobrá partie. Pokud ovšem je i dost statečný a silný, aby dokázal přemoci draka. „To asi nepůjde, pane princí,“ povídá král. „Tu druhou půlku potřebuji. Jednou jsem král, tak musím něčemu kralovat. Kralovat bez království, to přeci nejde.“

„Kralovat bez království, kdo to jaktěživ viděl,“ kroutí odmítavě hlavou Chytrolín.

Rádce Rozumbrada se postaví vedle krále, aby si dodal na důležitosti. „Až porazíte draka, oženíte se s princeznou a budete kralovat svému království, tak to pochopíte.“

„Hmmm,“ zabručí princ. Pan král i rádci mají pravdu. Když si představí, že jednoho dne bude kralovat svému vlastnímu království a bude mít dceru, o kterou se nedej bože přihlásí nějaký ten drak a on bude shánět statečné prince, kteří by o ni bojovali... Akorát by tu dnes vytvořil nebezpečný precedens, kterým by si jednou pěkně zavařil. Některé tradice je lepší neměnit. „Půlka království a jedna princezna asi bohatě stačí.“

„Je vidět, že jste rozumný, jako váš pan otec,“ ocení prince rádce Chytrolín.

„Ale ten drak má opravdu strašný rukopis,“ neskrývá svoje obavy princ.

„Rukopis nerukopis, pořád to budete mít lehčí než princ Bajaja,“ snaží se ho uchlácholit rádce Rozumbrada. „Ten musel porazit tříhlavou saň. Náš drak má hlavu jen jednu. Také se nemusíte převlékat za zahradníka, aby se do vás princezna zamilovala. Ta naše bude ráda, že zůstane díky Vám celá. No, a všichni princové konkurenti Vám už utekli sami, takže s těmi taky soupeřit nemusíte.“

„No vidíte,“ přidá se Chytrolín, „když tohle všechno zvládl Bajaja, tak porazit jednohlavého draka bude jistě brnkačka.“

„No, tak dobře,“ nechá se umluvit princ. „Jak jsem řekl, jednou jsem princ, tak Vám vaši dceru přivedu zpět, pane králi.“

Pan král se zaraduje a podá žezlo rádci Chytrolínovi, aby si uvolnil ruku a mohl ji stisknout princ. Oba si pak několikrát potřesou pravicí. „Kopyto, jelito, platí to!“ okomentuje to rádce Chytrolín.

„Tak šup, princ, hurá na draka!“ začne ho nenápadně popostrkovat ven ze salonku rádce Rozumbrada. „Není čas, ztrácet čas. Princezna je u draka již týden. Chuděra jedna.“

„No,“ zarazí se princ a přestane se nechat vystrkávat. „A jak víte, že ji ještě nesnědl?“ Bojovat s drakem o sněženou princeznu, to se mu tedy nechtělo. O tom inzerát vůbec nic neříkal.

„Protože si spolu s princeznou objednal i grilovací koření,“ vysvětluje Rozumbrada.

„Princeznu jsme mu museli dát. To se ví, takhle to ve světě chodí. Králové kralují, kuchaři vaří, rádci radí a draci unášejí princezny. Ale grilovací koření, o tom se nikde nic neříká, to jsme odmítli. Z vyššího principu mravního.“ Povídá Chytrolín.

„A také ho potřebujeme na kuřata,“ dodá rádce Rozumbrada.

Princ se zamyslí: „Takže si drak musel ještě někde sehnat grilovací koření. A to mu zabere čas.“

„Přesně princ,“ přitaká Rozumbrada. „Proto jsme také z preventivních důvodů veškeré grilovací koření v celém království skupili. Teď ho máme plný sklep.“

„A královským dekretem zakázali jeho dovoz. Cena grilovacího koření během toho týdne náramně stoupla, a až porazíte draka a přivedete princeznu, budeme ho draze prodávat,“ mne si ruce vychytralý rádce Chytrolín.

„A hlavně,“ povídá pan král, jen, co si vzal své žezlo zpět, „každý trochu slušný a vychovaný drak minimálně týden počká, jestli se neukáže princ, který by o princeznu bojoval, než ji sní. A protože tenhle drak,“ ukáže žezlem na pergamen s dopisem, „umí psát, i když naprosto strašně, jisté vzdělání a vychování mít jistě bude.“

„To tedy opravdu nemám moc času,“ zasmuší se princ.

„Do dnešní půlnoci,“ povídá Rozumbrada a vyvádí prince ven na nádvoří, na schody.

Do půlnoci? To opravdu není moc času, zasmuší se v duchu princ ještě víc. „Víte, kde ho najdu?“ zeptá se.

„Nejspíš ve sluji,“ odpoví Chytrolín přesně tak, jak si to princ nepřál.

„A kde je ta sluj?“ zkusí to jinak.

Všichni tři zakrouží hlavou, pokrčí rameny a jednohlasně odpoví: „To my nevíme,“ a tváří se přitom hrozně smutně.

„Snad Vám, princi, pomůže tato mapa,“ vytáhne rádce Rozumbrada svitek s mapou. „Je tam zakresleno místo, kde jsme podle drakových instrukcí měli princeznu zanechat.“

„Tak já začnu pátrat tam,“ vezme si princ mapu. „No, a ta snídaně...“ to se mu totiž znovu ozvalo jeho hladové břicho.

„Snídaně bude, až najdete princeznu,“ přeruší ho Chytrolín. „To Vám vystrojíme hotovou hostinu. Jenom si před drakem dávejte pozor, aby nebyla snídaně z vás.“

„Teď už ale jedte, neztrácejte čas,“ povzbuzuje ho Rozumbrada.

Princ v naleštěném těžkém brnění pomalu, obezřetně a hlavně nemotorně scházel dolu ze schodů. Mezitím mu pacholek ze stáje vedl jeho nasnídaného a vyhřebelcovaného bělouše. Aby se vyšvihl do sedla, musel mu pacholek pomoci. Oba hekali a funěli, ale nakonec se to princi povedlo a už seděl na svém věrném koni s černou skvrnou ve tvaru písmene H na čumáku.

„Musíte být z bohatého království, princi, když máte smaragdy vykládaný štít,“ povídá obdivně pacholek, když se mu celému zapocenému podařilo dostat prince do sedla.

„Co tě nemá, pacholku, to je jen bižuterie,“ chtěl odpovědět po pravdě princ. Místo toho ale řekl: „Z tuze bohatého, pacholku, z tuze bohatého.“

Pak princ Dobromil pobídl koně a vydal se k bráně. Na svoji misi za záchranou princezny a k přemožení draka. Když uspěje, získá nehynoucí slávu, vděčnou manželku a svoje království. A pokud selže, shledá se se svoji vyvolenou v dračím žaludku. A už mu bude všechno jedno. Z vrcholu schodiště mu na cestu mávali rádci Rozumbrada a Chytrolín, a dokonce i pan král mu dvakrát pokynul žezlem.

(...)